

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha sv. buď se všemi vámi!

📖 Ž 65,5n.12a + uvítání

🎵 215

Modleme se: Náš Bože, ve chvílích setkání s tebou si uvědomujeme, jak jsme křehcí, zranitelní, jak nám chybí vytrvalost, jak klesáme na mysli. Jsme jak nádoby z hlíny, moc toho nevydržíme, stačí málo a rozpadneme se v prach a na pár nevzhledných, neúčinných střepů.

V úžasu se k tobě obracíme s chválou, že svým Duchem vdechuješ prachu život, že oživuješ hlínu. Vždy je to jediné tvá síla a vytrvalost, na kterou se můžeme spoléhat a v níž můžeme jít životem dál. Děkujeme, že ve tvé věrnosti máme naději navzdory naší slabosti a pomíjivosti.

Tys nám dal v Ježíši Kristu zahlédnout skutečnosti jinak neviditelné a věčné. Dej, ať se jich v životě přidržíme. Dej, ať i skrze nás přibývá díky tvé milosti a moci: Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 181

promluva – vyslání do NŠ

📖 Mt 6,19-21

🎵 65,1-4

„Protože jste byli vzkříšeni s Kristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží.“ (Ko 3,1) Směřuj náš pohled k tomu, co je podstatné a důležité, náš Pane, abychom to hledali. A dávej nalézt!

📖 2K 4,7-18

Poklad! Kdo by o něj nestál? Kdo by jej nechtěl nalézt? Apoštol Pavel píše, sestry a bratři, že máme hotový poklad! „Nalezli jsme! Máme ho!“ Píše se zaujetím, s radostí objevitele. Ze souvislostí je zřejmé, že tím pokladem myslí evangelium. Evangelium, které září víc než hromada zlata. Evangelium slávy Boží v Ježíši Kristu.

Tento poklad můžeme nalézt. Ale čtenáři Pavlova listu v Korintě, jak se zdá, mají s tím pokladem evangelia nějaký problém. V čem vězí ty jejich potíže s přijetím pokladu? Vždyť je tu i pro ně. S kýmkoli se můžeme o toto bohatství rozdělit a neubude, naopak. Poklad patří i Korint'ánům, patří i vám. Tak v čem je problém?

Na tenhle poklad si nelze sáhnout. Není vidět tak, jako je vidět třeba krabice s mlékem, není možné vzít ho do ruky ani dát do trezoru.

A další potíž mají Korint'ané, stejně jako dnes mnozí lidé kolem nás, s těmi, kdo jim poklad představují. Problémem jsou sami apoštolové, předně Pavel. Poklad jim ukázali, rozdávali jim z něj, ale prý nepůsobí úplně přesvědčivě. Jsou to také jen lidé z masa a kostí, či biblickou řečí: „z prachu země“, hliněné nádoby, křehké a zároveň tvrdé, nebo natvrdlé. Je s podivem, že by hliněná nádoba v sobě ukrývala poklad. Čekali bychom spíš umělecky vybroušenou nazdobenou šperkovnici. Leč Pavel trvá na svém: „Poklad neseme v hliněných nádobách.“ Obyčejné, životem otlučené hrnky na kafe.

Také se zdá, že ten poklad bývá docela nebezpečný, přináší problémy a maléry, veřejně se k němu hlásit znamená někdy dost riskovat. Kdepak je ta Boží moc, moc evangelia, když sám Pavel trpí ústrky a pronásledování, je zavírán, mučen, hrozí mu smrt!?! Místo obecně uznávaného a úspěšného vůdce je tu nepopulární, ústrkům čelící apoštol. To má být důvěryhodné? Žádná hvězda a celebrita, se kterou by si všichni chtěli potřást rukou, kterou by zvali na večírky nebo do oblíbených televizních pořadů. Naopak, tam, kde se objeví, mají pohotovost žalárnici a kati chystají dűtky k výprasku.

Apoštol to nevyvrací, ale přijímá a potvrzuje: Ano, je to tak. A víte proč? Protože ten poklad nejsme my. Sláva a moc, kterou vám chceme ukázat, není z nás. Je to moc Boží, ne naše. Pavel se nechce chlubit sám sebou, nevytahuje se na Korintské ani na nás. Nejde o nositele, jde o ten poklad.

Tu a tam se člověk setká s námitkou: „Jen se na ně podívejte, chodí do kostela, a přitom dělají to či ono, přitom jsou takoví a makoví. S tím nechci mít nic společného.“ Pavel odpoví: „Vždyť jsem vám to říkal předem. Nemůžete soudit poklad podle obalu. Ti, kdo chodí do kostela, jsou jen hliněné nádoby. Dokonce i ti, kdo v tom

kostele kážou, jsou jen úplně obyčejné hliněné nádoby, lidé z prachu země. No a co? Nejde o ně. Jde o krásu, záři a bohatství pokladu. To je důležité, ten obsah, který nesou. Ač je to navenek často všelijaké, tu a tam nakráplé, důležité je to uvnitř, na první pohled skryté. Je hloupost nechat se odradit prvním dojmem, zůstat na povrchu a nejít do hloubky. Je smutné, když se člověk zarazí jen u toho, co vidí oči.“

Ano, takové nebezpečí tu je, když je poklad ukryt v hliněných nádobách. Ale právě v tom nesmírném protikladu nádoby a jejího obsahu jasně vynikne: Sláva je Boží, nikoli lidská. Věčné se svěruje časnému, pomíjivému, křehkému, aby tak to věčné vyniklo a mohlo zazářit ve vší plnosti.

Má to za důsledek, že jsme i ve své víře velmi křehcí a zranitelní. Kdokoli může tvrdit, že je to jen pohádka, hezký výmysl pro útěchu neúspěšných, že si to nemáte ani jak ověřit. Když si to myslí víc lidí kolem, tak je to nepříjemný tlak. Pak vypadáte jako nenormální – to je úděl menšiny. Když k tomu vidíte, jak se stávají zlé věci, že se děje spousta nespravedlnosti, zvláště těm, co se nemohou bránit, tak to bolí a zvětšuje to naši tíseň. Člověk snadno zapochybuje a má problém, jak se to má doopravdy s tím pokladem.

O něčem podobném píše i apoštol Pavel, jemuž šlo nejednou skutečně o život: „Jsme tísnění, bezradní, srážení, nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti.“ To vše ale právě proto, aby i na nás byl zjeven Ježíšův život. Aby se naplno ukázala Boží moc. Aby každý mohl poznat Boží milost, lásku, dobrotu darovanou v Ježíši Kristu, v jeho vzkříšení. Můžeme si to připomínat vždy, když na nás doléhá utrpení a tíseň. Většinu trápení zažíváme kvůli naší „hliněnosti“, křehkosti, pomíjivosti. Ve chvílích, kdy je však prožíváme v jistotě, že skrze kříž a smrt Kristovu je Bůh i v utrpení s námi, dosvědčujeme Boží moc a slávu. Právě tehdy se na našem smrtelném těle zjevuje už i Ježíšův nový život, který začal o Velikonocích.

Apoštol ví, že i když navenek hyneme, nemusíme klesat na mysli, propadat panice, ani se ztrácet v pochybnostech. To, co je vidět, je jen dočasné, ale to neviditelné, skryté jako poklad v hliněné nádobě, to je věčné. V Ježíši smíme vidět toho, který je jinak našim očím skrytý a který naplňuje naše životy nádherným a bohatým obsahem. Toho,

který i nás spolu s Ježíšem vzkřísí a postaví před svoji tvář. Amen

♪ 553

vzpomínka na ses. Margitu Munzarovou

♪ 559

Náš Pane Ježíši Kriste, tys nám ukázal poklad evangelia, o který nás nikdo a nic nemůže připravit.

Dej, ať celou církev, tento náš sbor a všechny ty, kdo k němu byli křtem připojeni, naplňuje vědomí, že máme podíl na novém věku, na věčné Boží slávě.

Kéž to dokážeme dát poznat druhým, kéž to mohou díky tvé církvi také ostatní zakusit a otevře se jim tak cesta do tvé blízkosti. Ať tvá moc proměňuje naše životy, ať žijeme stále víc tobě k chvále.

Prosíme, buď s námi, když tě chceme následovat. Posiluj nás, když nechceme prohrávat, ale obstát. Ty nám tuto možnost dáváš.

Prosíme, otevírej naše oči, abychom viděli působení toho, kterého vidět nemůžeme, totiž Boha. Dej nám hledět k neviditelnému.

Nedopust', aby nás tíseň, bezradnost, příval každodenních starostí odváděly od společných modliteb a od času, který smíme prožít spolu a také ve tvé přítomnosti.

Prosíme, dávej nám poznávat, co je v našem životě důležité a podstatné. Dej, ať pochopíme, že to není zdaleka jen to, co je vidět, na co se dá sáhnout, co můžeme vlastnit.

Prosíme, aby výhled k naději věčné slávy nám byl posilou v nemocích, bolestech, v každé slabosti i smrti.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

ohlášky

moudrý Kazatel připomíná: *Když říkají:* „Lepší je, co vidí oči, než za čím se žene duše,“ *tak* to je pomíjivost a honba za větrem. (Kaz 6,9)

📖 Žd 13,20n

♪ 448